

PROHODUL (SLUJBA SFÂNTULUI EPITAF) LA PATRIARHIE (2017)

La ora 23:00, în Sfânta și Marea Vineri, pe 1/14 aprilie 2017, în Preasfânta Biserică a Învierii s-a făcut Denia Sfântului Epitaf (Prohodul), care este slujba punerii în mormânt mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos.

Pentru această slujbă, Frăția Sfântului Mormânt, condusă de Preafericitul Teofil, Părintele nostru și Patriarhul Ierusalimului, împreună cu invitatul acesteia, ÎPS Arhiepiscop Leon al Finlandei, au coborât la Preasfânta Biserică a Învierii, în bătaia îndoliată a clopotelor, iar după închinarea la Piatra Mirungerii și la Sfântul Mormânt, au intrat în Catolicon.

Acolo s-a făcut Canonul din Sfânta și Marea Sâmbătă până când preoții au primit binecuvântarea Patriarhului și până când preoții și arhieriei au îmbrăcat veșmintele liturgice.

Apoi, ca de obicei, soborul a ieșit din Catolicon și s-a îndreptat spre dreapta, spre Altarul „Nu mă atinge” al franciscanilor, unde s-a citit o rugăciune cu voce tare. S-au citit rugăciuni cu voce tare la fiecare din altarele din afara Ediculei de la nord spre sud, și anume la altarul de pe locul unde au păzit mormântul soldații romani, care au fost învățați să spună ca trupul Mântuitorului a fost furat („altarul Celui Furat”), la altarul Sfântului Longhin, la altarele Împărțirii veșmintelor, al Cununii de spini și la altarul lui Adam.

De la acest Altar, soborul a urcat pe înfricoșătoarea Golgota. Acolo s-a citit Evanghelia Răstignirii lui Iisus, s-a făcut o rugăciune iar Preafericitul Patriarh, Arhieriei și Consulul General al Greciei în Ierusalim, domnul Christos Sophianopoulos, s-au închinat. Apoi, patru Arhiepiscopi au purtat epitaful din mătase, care simbolizează veșmintele de

înmormântare ale Domnului, și care a stat pe Sfântul Altar al înfricoșătoarei Golgota și coborând, l-au așezat pe Piatra Mirungerii. Acolo Preafericitul Patriarh a citit Evanghelia despre coborârea de pe cruce și îngroparea Domnului de către Iosif din Arimateea și Nicodim, ucenicul tainic al Domnului. A urmat procesiunea în jurul Sfântului Mormânt. Pe durata întregii slujbe, au cântat Protopsaltul Corului Preasfintei Biserici a Învierii, Arhimandritul Aristovoulos, lampadarul George Alvanos și ajutoarele lor.

La sfârșitul procesiunii, Preafericirea Sa și arhiepiscopii au început cântarea Prohodului, pe care au continuat-o corul și credincioșii, în cele trei Stări:

1. „În mormânt Viață, pus ai fost Hristoase ...”
2. „Cuvine-se dar, să cădem la Tine, Ziditorul ...”
3. „Neamurile toate, lauda-ngropării ...”

La sfârșitul celor trei stări și înainte de troparele de dinainte de Evanghelia Utreniei, Părintele Secretar General, Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Aristarch de Constantina, a ținut următoarea predică:

*„Ingropare-ți laud,
Patimilor mă-nchin;
Și puterea Ți măresc, Milostivule,
Prin care de patimi am fost dezlegat”.*

(Din Starea Întâi a Prohodului)

*Preafericirea Voastră și Stăpâne, Sfânt sobor arhieresc,
Excelența Voastră, Domnule Consul General al Greciei, Cuvioși*

preoți și cucernici pelerini,

Dacă omul este culmea fapturilor lui Dumnezeu, și făptura, lumea „destul de bună” care îl înconjoară sunt gândite și primite de credincioși drept lucrarea cea mai minunată a lui Dumnezeu, o nouă lucrare, și mai minunată a lui Dumnezeu, este primită și trăită în vremurile din urmă, și anume asemănarea lui Dumnezeu cu omul, întruparea lui Dumnezeu în Iisus Hristos. Acest eveniment a fost prevăzut și prezis de prooroci și vestit de înger Fecioarei Maria. Fecioara, prin Duhul Sfânt, L-a luat în trup și L-a născut pe Unul Născut, Fiul lui Dumnezeu și Cuvântul cel fără de trup, de dinainte de vreme.

Acest Logos întrupat al lui Dumnezeu, Iisus Hristos din Nazaret, Dumnezeu și om, călătorind pe pământ, a trăit în Iudeea, în Galileea și în Samaria în vremea lui Octavian Augustus și a lui Pilat din Pont. A fost botezat de Ioan în râul Iordan; i-a ales pe cei doisprezece apostoli; a trăit printre oamenii. Pe „cei mici” i-a numit frații Săi. Le-a vindecat bolile, a făcut bine în multe feluri, a înviat morții. I-a învățat legea desăvârșită a iubirii și a iertării. În ipostaza Sa unică, a fost Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, în două firi. A luat asupra Sa toate patimile omenești, chiar și moartea, chiar moartea pe cruce. De bună voie Și-a dat viața pentru noi, după porunca Tatălui Său (Ioan 10:17). Pentru izbăvirea noastră, de bună voie a acceptat, „a suferit” moartea, la care L-au condamnat, prin libera lor voință bolnavă, oamenii „care au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3:17). Ei au fost aceia care au văzut în El nu izbăvitorul de păcat ci încălcătorul legii.

Totuși, au existat și acei oameni, „pământul roditor” în care a căzut sămânța învățăturilor Sale – cei care au văzut, prin discernământ, lumina și adevărul vieții în El. Membrii acestui „grup mic” au fost femeile care L-au urmat din Galileea și

care au devenit și martorii oculari ai Răstignirii Sale. Din același grup face parte și Iosif din Arimateea, care a îndrăznit să vină la Pilat la ceasul al nouălea, când Iisus a spus cu voce tare „Săvârșitu-s-a” și ca om, Și-a dat duhul, murind pe cruce. Apoi Iosif, om cu funcție mare, „și-a pus straie de doliu și a întrebat cum Te voi îngropa pe Tine, Dumnezeul meu,” și împreună cu femeile mironosițe a primit lucrarea binecuvântată de a-L coborî pe Iisus de pe lemn și de a-I îngropa trupul dumnezeiesc.

Acest eveniment întreit, răstignirea, coborârea de pe cruce și îngroparea Domnului nostru Iisus Hristos este pomenit de Biserică astăzi, la această oră, când Vinerea Sfântă și Mare este aproape de sfârșit și zorii Sfintei și Marii Sâmbete se apropie. Biserica, trupul Său Cel sfânt, face această slujbă de pomenire în semn de recunoștință pentru că Domnul a răscumpărat-o (pe ea, Biserica) prin sângele Său cel sfânt, pentru că Biserica s-a născut din sângele care a țâșnit din coasta Sa împunsă. Biserica acum cântă, îndoliată dar și plină de bucurie, cu nădejde, fericire deplină și recunoștință adâncă pentru că Domnul Său „a omorât moartea prin cruce, tâlharului i-a deschis raiul și într-o zi, l-a făcut vrednic de rai”. Biserica propovăduiește lumii că Domnul a dat această taină a mântuirii prin crucea Sa chiar și celor adormiți, celor care de veacuri au fost robi diavolului din cauza mulțimii păcatelor lor și care se găsesc în stricăciunea morții. Pentru aceștia și-a îndeplinit misiunea Sfântul Ioan Botezătorul. El a predicat pocăința, de asemenea, celor care au erau în Hades. Pentru ei, Hristos a coborât la iad. Cântările Bisericii spun că prin coborârea Lui la iad, Hristos „i-a înviați pe morți din adâncurile pământului” și în loc de suferințele iadului le-dăruit viața veșnică cu El – „să fie cu El în rai”.

Acest dat al desăvârșirii omului, adică al comuniunii cu Dumnezeu, al coexistenței cu El în viață și în moarte, este rodul „slăbiciunii lui Hristos cruce”. Hristos a trăit „prin

puterea lui Dumnezeu" pentru că El a acceptat de bună voie patimile, bătăile, batjocura, cununa de spini, sulia și moartea. Hristos a trecut prin toate acestea pentru binele nostru și spre slava Lui. „Acestea au fost rânduite ca Hristos să pătimească și apoi să vină din nou la Slava Lui". Slava lui Hristos este crucea Lui, care este alegerea iubirii lui Dumnezeu pentru om, fără a nega responsabilitatea care revine celor care L-au răstignit. Hristos S-a întrupat pentru a fi răstignit, iar Hristos a înviat pentru că El a fost răstignit. Hristos este Împăratul slavei pe cruce. Prin crucea Sa, bucurie a venit în întreaga lume. Biserica se familiarizează cu această taină acceptând să sufere împreună cu El. Bisericii îi este dat „pentru Hristos, nu numai să creadă în El, ci să și pătimească pentru El" (Filip. 1:29). Biserica suferă împreună cu Hristos, „s-a răstignit împreună cu El", curățindu-se de patimile stricătoare, a murit pentru El, „s-a îngropat împreună cu El în moartea Lui", în cristelniță, în botez. Fiind slabă întru Hristos, Biserica trăiește din puterea lui Dumnezeu în ea (2 Cor. 13: 4) și perpetuează misiunea dătătoare de viață și mântuitoare a lui Hristos în lume. Ea Îl propovăduiește că fiind plinătatea vieții și desăvârșirea, iubirea jertfelnică și iertarea. Îndeplinind această misiune, Biserica se slăvește împreună cu Hristos.

Biserica Ierusalimului a fost binecuvântată să slujească misiunii lui Hristos în locurile unde El a trăit ca Dumnezeu și om, și mai ales la acest Mormânt gol, sfințit și dătător de viață, unde „cu trupul [a adormit] ca un muritor". Cinstindu-I patimile, îngroparea și învierea, Biserica Ierusalimului, prin Frăția Sfântului Mormânt, a păzit, de-a lungul veacurilor, acest Mormânt ca pe lumina ochilor. Ea a întreținut și reabilitat recent Sfânta Ediculă construită de Komnenos, această „avuție și tribut față de Hristos al Grecilor Ortodocși", în conformitate cu studiul tehnic al Universității Tehnice Naționale, lucrare înfăptuită din inițiativa Conducătorului Bisericii Sionului și a slujitorului la această sărbătoare, Preafericitul Patriarhul Teofil al Ierusalimului,

spre lauda poporului binecuvântat al grecilor ortodocși și spre slava Dumnezeului nostru Căruia în Treime ne închinăm.

Din Preasfântul și de Viață Dătătorul Mormânt, Biserica Ierusalimului și Maica Bisericilor urează celor care O onorează cu prezența, pelerinilor ortodocși din toate neamurile ortodoxe, răbdarea Celui răstignit în trup, puterea Dumnezeului nostru Iisus Hristos, Cel Care a murit în trup, precum și bucuria, pacea și sentimentele înălțătoare inspirate de viitoarea sărbătoare a Învierii Sale. Amin”.

Predica a fost urmată de binecuvântări, Laude și Doxologie, când Preafericirea Sa și Arhiepiscopii s-au închinat la Sfântul Mormânt.

La sfârșitul Doxologiei, soborul Patriarhal a făcut Otpustul la slujba din Catolicon și a revenit la Patriarhie, așteptând slujba Sfintei Lumini.

Din partea Secretariatului General

<httpv://youtu.be/jIyiVxQEHdg>

ngg_shortcode_0_placeholder”
order_direction=“ASC”
maximum_entity_count=“500”]

order_by=“sortorder”
returns=“included”